

ВЕЛИКДЕНЬ

Цѣлъ панеръ съ яйца червени,
Другъ съ напѣстрени краваи,
Бързатъ весели, засмѣни
Господари и ратаи.

Бий камбаната — Великденъ
Тиха благовѣсть разнася,
И отъ срещнитѣ рѣтлини
Въ звездна нощъ се тя оглася.

Ний при мама и при тата
Пазимъ свѣтитѣ въ рѣце си.
Леко пламъкътъ се клати
И шепти „Христосъ възкресе“.

Боже, колко сж засмѣни
Господари и ратаи!...
Цѣлъ панеръ съ яйца червени,
Другъ — съ напѣстрени краваи.

Стилиянъ Чилингировъ

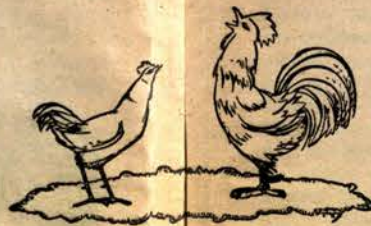
ВИСОЧАЙШЕ ВНИМАНИЕ

Въ по-миналия брой на наше-
то вестниче, бѣ помѣстена ски-
цата на Н. Ц. В. Княгиня Ма-
рия-Луиза, рисувана и придру-
жена съ стихотворение отъ Мин-
ка Василева Христова, уч. отъ
II кл. въ отговоръ на изпрате-
ния екземпляръ отъ вестничето
ни до Княгинята, получихме
писмо № 1491 — 10. IV т. г. отъ
канцеларията на Негово Вели-
чество Царя съ следното съ-
държание:

„Имамъ честта да Ви изве-
стя, че изпратения екземпляръ
отъ урежданото отъ Васъ вест-
ниче за желѣзничарскитѣ деца
„За нашето дете“ се предаде на
Нейно Царско Височество Кня-
гиня Мария-Луиза. Негово Вели-
чество Царятъ ме натовари да
Ви предамъ Неговата искренна
благодарностъ за любезното
внимание.“

(Подписа на легационния
светникъ)

ДЕТСКО ТВОРЧЕСТВО

Великденъ

Великденъ е дошълъ у насъ.
Камбани празнично звучатъ.
И сякашъ ангели вестятъ:

— Христосъ Възкресе!

И всѣки пѣстъръ вѣтъ и клонъ
въ полето и лѣса се слѣха
въ молитвенъ, богомоленъ тонъ

— Христосъ Възкресе!

Кънти съзвученъ благословъ
навредъ по цѣлата земя,
въ живота ни навѣтълъ зовъ:

— Христосъ Възкресе!

Митко Чапрашиковъ
уч. II класъ — Тръвна

ВЕЛИКИЯТЪ ПРАЗНИКЪ

За всички християни по свѣта
„Възкресение Христово“ е праз-
ника на празниците, защото
той символизира възкресяването
на истината и правдата.

Христосъ — човѣкътъ, най-съ-
вършениятъ между хората, бѣ
разпнатъ на кръстъ заради сво-
ето велико учение, на което и
ний християнитѣ сме последо-
ватели. Разнаха го ония, чи-
то души бѣха тъмни, но Той
възкрѣсна и Неговото учение въз-
тържествува, защото то бѣше
свѣтлина и проповѣдаваше добро-
детели.

Честитейки на нашитѣ мал-
ки читатели — желѣзничарски-
тѣ деца — този великъ празникъ,
празника на празниците „Въз-
кресение Христово“, ние имъ по-
желаваме да възкрѣсятъ въ сърд-
цата си само правдата и до-
бродетелта, за да порастнатъ
като истински човѣци и като
достойни синове на земята си.

Честито „Възкресение Хри-
стово“!

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО

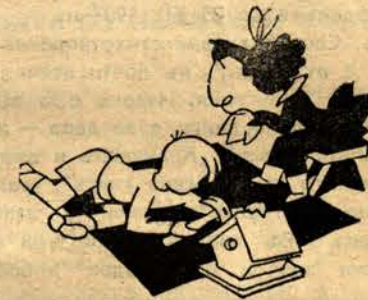
Днесъ, съ приветствие, но кратко,
премѣнена все въвъ ново,
честитя ви мамо, татко,
Възкресение Христово!

Козунакътъ е чудесенъ
и отъ него много има...
Струва ми се, че до есенъ
можемъ да ядеме трима.

А яйцето, цѣло златно,
съ мойто име по срѣдата,
изненада ме приятно
и зарадва ми душата.

Но едно ми миръ не дава,
вѣрвайте ми, честно слово,
че веднажъ годишно стова,
Възкресение Христово.

Любомиръ Дойчевъ

Вечерята тихо се спусна отъ високитѣ вър-
хове на Стара-планина, раздилли черната си
забралка и похлупи планинското село. Затреп-
каха звездатѣ отъ широкото ясно небе, а меж-
ду чернитѣ скали, надникна голѣмата пълна
месечина. Разтла златната си мрежа надъ смъл-
чаното поле. Тя бавно пълзи по далечнитѣ
закрити ридове и като любопитно дете назър-
та изъ тъмнитѣ долове на планината, по стрѣм-
нитѣ горски пжтеки и изъ кривитѣ селски ули-
ци. Тя обходи и всички дворове, а най-сетне
цѣлуна съ своята свѣтла уста и сиромашкиятъ
дворъ на дѣдо Червенко, надникна презъ кло-
нитѣ на черешета въ малкото прозорче, което
блещука съ блѣда кандилена свѣтлина, като
гаснещи очи.

Дѣдо Червенко седи край огнището за-
мисленъ. Пуци съ дългата си лула и мълчи.

— Защо си тжжень, дѣдо? — пита малката

Найденка, гали се около него и дърпа увис-
налитѣ му мустаци.

— Ехъ, тжжень, не съмъ дѣдовото. Оста-
ви ме. — Въздиша дѣдо Червенко.

— Кажй бе, дѣдо?

— Пжтувамъ.

— Какъ тѣй, нали си при огнището?

— Нищо, пакъ пжтувамъ, хемъ по-бързо
отъ желѣзницата.

— А къде пжтувашъ? — пита очудено мал-
ката Найденка и детскиятъ смѣхъ звъни като
далечно звънче.

— Презъ малкото прозорче надника месе-
чината, сякашъ и тя слуша чудния разговоръ
край огнището.

— Връщамъ се назадъ, мило дете, къмъ

ВЕЛИКДЕНЬ

годиниѣ, когато бѣхъ на служба. Нали съмъ
желѣзничаръ. А утре какво е?

— Великденъ.

— Добре, седни до мене и слушай какво
ще ти разкажа. Преди нѣколко години срещу
Великденъ, пжтувахъ съ влака отъ морето на-
самъ. Тѣкмо по това време охождахъ ваго-
нитѣ и въ единъ отъ тѣхъ, знаешъ ли какво
намѣрихъ?

— Какво?

— Малко бебенце увито съ чисти, бѣли,
пеленки. Въ вагона нѣмаше никой. Само то
плачеше и махаше малкитѣ си ржчички. Азъ
го взехъ, а когато влака пристигна на нашата
гара — занесохъ у дома. То растна и стана
хубаво момиче съ руси косички и сини, като

небето очи. — Дѣдо Червенко въздѣхна дъл-
боко и пакъ замълча.

— А после? .. Нѣма ли вече?...

— Нѣма, дѣдовото агънце.

— Дѣдко, утре ще дойдатъ ли мама и
татко отъ оная далечна страна задъ морето?
Кжде ли сж спрѣли тая вечеръ.

Дѣдо Червенко мълчи, а изъ дълбокитѣ му
брѣчки надника страхливо една сълзица и се
търкулва въ огнището.

Презъ малкото прозорче месечината назър-
та и гали, съ мекитѣ си свѣтли очи, малкото
сиротно дете.

Лека камбаненъ звънъ затрепка надъ за-
спалото село и пълни всѣка къща съ радостъ.

Утре е Великденъ.

ГРИГОРЪ УГАРОВЪ

(Изъ сложената подъ печать но-
ва книга „Синигерова жалба“)